

Πέντε μέρες πριν τη σύνοδο κορυφής της ΕΕ, στην οποία θα γίνει η μοιρασιά για τα εναπομείναντα πόστα της ΕΕ και της Ευρωζώνης και δυο μέρες μετά την «αντιγερμανική» συνέντευξη του υπουργού Οικονομίας της Γαλλίας Αρνό Μοντμπούρ, ο πρόεδρος Φρανσουά Ολάντ κάλεσε στο Ελιζέ τον πρωθυπουργό Μανουέλ Βαλς, του ζήτησε την παραίτηση της κυβέρνησής του και του έδωσε εντολή σχηματισμού νέας. Η σεναριολογία φούντωσε και πάλι, αλλά το ανέκδοτο που ακούστηκε είναι πως η νέα γαλλική κυβέρνηση θα τεθεί υπό την έγκριση της Μέρκελ!

Πρόκειται για αστειότητες, οι οποίες στην ελλαδική πολιτική φιλολογία υπηρετούν τη γνωστή παραπλανητική εθνικιστική πολιτική, η οποία βλέπει «μερκελιστές» και «αντιμερκελιστές», «προδότες» και «πατριώτες», πολιτικούς «με ανάστημα» και «χωρίς ανάστημα», κρύβοντας έτσι την ουσία των όσων διαδραματίζονται τα τελευταία χρόνια. Κρύβοντας την ουσία της καπιταλιστικής κρίσης και των πολιτικών χειρισμών που γίνονται στο έδαφος αυτής της κρίσης, με σκοπό τη διαχείρισή της προς όφελος του κεφαλαίου.

Οποιος παρακολουθεί τη γαλλική πολιτική μπορεί να καταλάβει ότι αυτή κατατρύχεται από το «σύνδρομο Ρέντσι». Ακολουθώντας μια επιθετική λαϊκίστικη ρητορική και μετατρέποντας σε πολιτικό εμπόρευμα την ηλικία του, ο Ρέντσι κατάφερε να συντρίψει τους «δεινόσαυρους» του Δημοκρατικού Κόμματος, να γίνει ο εκλεκτός της πανίσχυρης Confindustria (συνδικάτο των ιταλών βιομηχάνων) και να αναρριχηθεί στην πρωθυπουργία, καταφέρνοντας να πάρει στις τελευταίες ευρωεκλογές ένα 43% που έως τότε έμοιαζε με άπιαστο όνειρο για κάθε ιταλικό πολιτικό κόμμα. Βασικό στοιχείο της λαϊκίστικης ρητορικής του στη φάση της αναρρίχησης προς τα ύψιστα αξιώματα απετέλεσε ο «αντιμερκελισμός». Πόσοι πρόσεξαν, όμως, ότι αμέσως μετά την πρωθυπουργοποίησή του ο Ρέντσι ταξίδευσε στο Βερολίνο και έφτασε σε πλήρη συμφωνία με την Μέρκελ και τον Σόιμπλε, οι οποίοι του εξέφρασαν την πλήρη υποστήριξή τους;

Με έναν άχρωμο και άοσμο πρόεδρο, ο οποίος βλέπει τη δημοτικότητά του να κατρακυλά στα τάρταρα και δεν μπορεί να ανακάμψει με τίποτα, οι βαρόνοι της γαλλικής σοσιαλδημοκρατίας είναι λογικό να προσανατολίζονται στην επόμενη ημέρα. Να λειτουργούν με το βλέμμα στραμμένο στην μετά-Ολάντ εποχή, αναζητώντας ο καθένας για λογαριασμό του το χρίσμα του υποψήφιου του PSF για τις επόμενες προεδρικές εκλογές και

βεβαίως να αναζητούν ερείσματα σ’ εκείνους τους κύκλους της γαλλικής μπουρζουαζίας που μπορούν να επηρεάσουν τις πολιτικές εξελίξεις και τη λαϊκή ψήφο.

Πρώτο θύμα αυτού του εσωτερικού ανταγωνισμού στο Σοσιαλιστικό Κόμμα ήταν ο πρώτος πρωθυπουργός της προεδρίας Ολάντ, Ζαν-Μαρκ Ερό. Πόσοι γνωρίζουν πως για την ατιμωτική καθαίρεση του Ερό από την πρωθυπουργία συμμάχησαν ο «δεξιός» Βαλς με τον «αριστερό» Μοντμπούρ; Ο ένας έγινε πρωθυπουργός και ο άλλος υπουργός Οικονομίας. Και αν για τον Βαλς, τον και «Σαρκοζί της Αριστεράς» επονομαζόμενο, δεν υπάρχουν ερωτηματικά, για τον «αριστερό» Μοντμπούρ εγείρεται ένα θεμελιώδες ερώτημα: πώς αυτός ο «αντιμερκελιστής» θα υπηρετούσε μια «μερκελική» οικονομική πολιτική; Η απάντηση δόθηκε στην πράξη: ο Μοντμπούρ εφάρμοζε κανονικότατα την οικονομική πολιτική σκληρής λιτότητας που αποφάσισε ο Ολάντ μετά την καθαίρεση του Ερό.

Επειδή, όμως, ο Μοντμπούρ θέλει να είναι προεδρικός υποψήφιος των Σοσιαλδημοκρατών, όταν ολοκληρωθεί η θητεία του Ολάντ, έπρεπε να το παίξει Ρέντσι. Δηλαδή, να συνοδεύει τη σκληρή οικονομική πολιτική με «αντιμερκελική» και αναπτυξιολογική ρητορική. Στο πλαίσιο αυτής της προσωπικής του στρατηγικής έδωσε και τη γνωστή συνέντευξη στην «Μοντ», στην οποία ζήτησε να υψωθεί ο τόνος κατά της Γερμανίας, «η οποία έχει παγιδευτεί στην πολιτική της λιτότητας που επέβαλε σε όλη την Ευρώπη». Και συμπλήρωσε: «Και όταν λέω Γερμανία, εννοώ τη γερμανική Δεξιά που υποστηρίζει την Ανγκελα Μέρκελ».

Ηταν η ευκαιρία που περίμεναν οι Ολάντ-Βαλς, οι οποίοι έχουν τη δική τους συμμαχία. Πρόεδρος και πρωθυπουργός συμφώνησαν στη διάλυση της κυβέρνησης, για να μην φανεί ότι καρατομούν τον υπουργό Οικονομίας κατ’ απαίτηση της Μέρκελ. Η Γαλλία δεν είναι Ελλάδα για να της ορίζει το Βερολίνο ποιον θα βγάλει και ποιον θα βάλει στην κυβέρνηση. Η Γαλλία, παρά την κρίση της, είναι μια ιμπεριαλιστική χώρα, με πολιτική δύναμη στην ΕΕ μεγαλύτερη από το σημερινό οικονομικό της βάρος. Ούτε που διανοείται η Μέρκελ να υπαγορεύσει πρόσωπα για τα υπουργεία της χώρας. Ο Μοντμπούρ έπρεπε να καρατομηθεί προκειμένου να κλείσει ο δρόμος του προς το επόμενο προεδρικό χρίσμα.

Ο ίδιος δεν έκρυψε τη φιλοδοξία του, δηλώνοντας με... σεμνότητα: «Θα ακολουθήσω το παράδειγμα του Κιγκινάτου που προτίμησε να εγκαταλείψει την εξουσία και να επιστρέψει στα κτήματά του και στο άροτρό του. Θα επιστρέψω για να δουλέψω με τους Γάλλους». Τι σημαίνει αυτό; Οτι θα προσπαθήσει να χρησιμοποιήσει την «αριστερή» πτέρυγα του ΣΚ για να εκβιάσει τους Ολάντ-Βαλς. Θα φτάσει μέχρι το σημείο να ρίξει την κυβέρνηση και να οδηγηθεί η Γαλλία σε νέα «συγκατοίκηση» (θεωρείται σίγουρο ότι αν γίνουν εκλογές θα τις κερδίσει η Δεξιά); Λίγο χλομό το κόβουμε, αν και σε συνθήκες πολιτικής κρίσης όλα μπορούν

να γίνουν, αν χαθεί για λίγο ο έλεγχος.

Εκείνο που θέλαμε να τονίσουμε μ’ αυτό το σημείωμα είναι πως οι συγκρούσεις ανάμεσα στα ηγετικά στελέχη της αστικής πολιτικής, οι συμμαχίες, οι καρατομήσεις και όλα τα υπόλοιπα δεν έχουν σχέση με την άσκηση πολιτικής, ιδίως της οικονομικής πολιτικής. Η Ιταλία έχει την ίδια οικονομική πολιτική με τον Μόντι, τον Λέτα, τον Ρέντσι. Η Γαλλία έχει την ίδια οικονομική πολιτική με τον Μοσκοβισί, τον Μοντμπούρ και τον διάδοχό του. Ας το έχουμε υπόψη μας, ενόψει της λαϊκίστικης – και φουλ «αντιμερκελικής» – πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ.

Πηγή:eksegersi.gr